

шепне нѣщо на ухото, но тя бѣше цѣлата унесена въ филма. Презъ всичкото време тя говорѣше съ Снѣжанка — наричаше я ту „шура“, ту я хвалѣше, мърѣше джуджетата, а когато пѣкъ тръгнаха на работа съ кирkitѣ, тя заброи, като учительть имъ по гимнастика: — Разъ, два, три . . . Тя мълкна, чакъ когато филмът се свѣрши. Салонътъ свѣтна, всички си тръгнаха, само тя стоеше на стола си и чакаше каточе ли за още. По очитѣ ѝ личеха незасъхнали сълзи. Както се усмихваше, когато я заскача Буби, тя приличаше на Снѣжанка. Излѣзоха последни. На вратата Калинка пакъ се извѣрна къмъ сцената и попита:

— Ами Снѣжанка? Ами джуджетата?...

Буби ѝ обясняваше, че това е филмъ, снимки, които се каратъ съ електричество, но тя не го разбираше. Тя вървѣше по блесналата улица и въ всѣко дете виждаше джудже или Снѣжанка. Въ

ижщи тя бѣше все така поразена. Сега и да я изпѣди госпожата — има какво да разправя по село. За лъвоветѣ, за маймунитѣ, за Снѣжанка, за всѣко отъ джуджетата, какъ я пазѣли и се грижели за нея, какъ и тя имъ мѣсѣла и готвѣла, обичала ги като братчета . . .

Отъ киното тая ноќь Калинка не можа да заспи. Все една вещица гони Снѣжанка, презъ урви и долове, хвърля камъни отгоре ѝ, но тя бѣга, бѣга, крие се, най-после джуджетата я спасяватъ. Калинка ги повежда всичкитѣ, та въ село. Елате, кани ги тя, елате, да видите пѣкъ азъ какъ ще ви нагости — съ млѣко отъ козитѣ, съ сирене отъ овцетѣ и нѣма никой да ни безпокой . . . У наше село нѣма вещици. Има хубави поляни, ще играемъ, ще се гонимъ до насата . . .

Цѣла ноќь следъ киното Калинка прекара съ Снѣжанка и джуджетата на село.

Стоянъ Ц. Даскаловъ

ПАКЪ ЩЕ ДОЙДАТЬ ПТИЧКИ

Вмѣсто цвѣтъ по клони,
вмѣсто птичи гласть,
бѣль снѣжецъ се рони
въ свѣтъ зименъ часъ.

Клонкитѣ навежда,
радостно блести,
сякашъ той нареджа :
„Спете вий, липи !“

Спете тута всички,
спете въвъ покой !

Пакъ ще дойдатъ птички,
весели, безброй.

Пакъ цвѣтецъ по клони
тукъ ще затрепти.
Славей ще зарони,
пакъ ще зареди

тукъ следъ златна есенъ
и следъ зименъ сънъ
дивната си пѣсенъ,
като нѣженъ звънъ.“

Любомиръ Негенцовъ